JOHN & STASI ELDREDGE

HET MYSTERIE
VAN HAAR ZIEL
ONTSLUIERD

DE *fascinerende* VROUW

fascinerendevrouw 2016.indd 3 04-10-16 15:39

DE FASCINERENDE VROUW

Copyright © 2005 by John Eldredge and Stasi Eldredge
Originally published in the U.S.A.
under the title CAPTIVATING
Original publisher: Thomas Nelson, Inc.
Nashville, Tennessee, U.S.A.
Copyright © 2007 Nederlandse uitgave: Gideon
Auteur: John & Stasi Eldredge
Vertaling: drs. Jetty Huisman
Vertaling studievragen: Ingeborg van Hofwegen
Omslagontwerp: Studio Vrolijk
Jaar van uitgave: februari 2007
6e druk: oktober 2016

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-300-3
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.
No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without
written permission of the publisher.

Inhoud

Inleiding 9

1. Het hart van een vrouw 13
2. Wat alleen Eva kan vertellen 35
3. De vraag die ons kwelt 61
4. Gewond 80
5. Een bijzondere haat 99
6. De wond genezen 117
7. Gezocht door je Minnaar 138
8. Verborgen schoonheid 156
9. Adam wakker maken 179
10. Moeders, dochters, zussen 202
11. Strijdbare prinsessen 220
12. Een onvervangbare rol 238

Over de auteurs 257
Een gebed om bevrijding voor elke dag 259

Studievragen 263

Afsluitende woorden 329
Met dank aan... 331

fascinerendevrouw 2016.indd 5 04-10-16 15:39

Aan de fascinerende vrouwen
die wij, tot onze zegen,
onze vriendinnen mogen noemen.

fascinerendevrouw 2016.indd 7 04-10-16 15:39

Inleiding

Hier staan we dan: op gewijde grond.

Eerder schreven we een boek voor mannen (*De ongetemde man*). Maar die klus was min of meer rechttoe rechtaan, vergeleken bij een boek over vrouwen. Niet dat mannen sukkels zijn. Maar ze zijn wél de minst gecompliceerden van de twee seksen. Zowel mannen als vrouwen weten dat dit zo is. Het mysterie van het vrouwenhart was oorspronkelijk als iets goeds bedoeld. Als een bron van vreugde. Toch is het een bron van schaamte geworden; vrijwel overal hebben vrouwen het gevoel dat ze 'te veel' zijn en niet wat ze zouden moeten zijn. En mannen hebben de neiging afstand te houden van de diepere wateren van een vrouwenziel, onzeker als ze zijn over wat ze er zullen aantreffen en hoe ze ermee moeten omgaan. Zo lopen we de schatten mis die een vrouwenhart kan geven en moeten we het stellen zonder de rijkdom die het vrouwelijke aan ons leven kan toevoegen, en daardoor horen we niet hoe het vrouwelijke ons iets te zeggen heeft over het hart van God.

Wees gerust – dit is geen boek over alles wat jij als vrouw verkeerd doet. Met dat soort boeken hebben we het wel gehad. Het eerste boek over godvrezend vrouw-zijn dat ik, Stasi, als pasbekeerde te lezen kreeg, vloog direct door de kamer. Ik heb het nooit meer opgepakt. In de vijfentwintig jaar die daarop volgden, heb ik maar een paar boeken gelezen die ik oprecht kan aanbevelen. Van de rest word ik stapelgek. Ze geven vrouwen het idee dat ze niet zo zijn als ze zouden moeten zijn – maar:

fascinerendevrouw 2016.indd 9 04-10-16 15:39

'Volg dit tienstappenplan en je zult zeker aan de eisen kunnen voldoen.' Alles bij elkaar zijn zulke boeken letterlijk geestdodend. Maar vrouwelijkheid past niet in een formule.

We hebben allemaal wel vriendinnen die van theekransjes en porseleinen serviesgoed houden – en vriendinnen die daar de kriebels van krijgen. We kennen vrouwen die van jagen houden – op koopjes of zelfs met pijl en boog. Sommige vrouwen ontvangen graag gasten, andere niet. Vrouwen kunnen professor zijn, moeder, dokter, verpleegster, evangelist, tandarts, huisvrouw, therapeut, kok, artiest, dichter, bergbeklimmer, triatleet, secretaresse, verkoper en maatschappelijk werker. Allemaal even prachtige vrouwen.

Dus wat is een echte vrouw: een Assepoester of een Jeanne d'Arc? Een Maria Magdalena of een Oprah Winfrey? Hoe kunnen we terugwinnen wat werkelijk vrouwelijk is, zonder in stereotypen te vervallen, of, wat erger is, de druk juist op te voeren, zodat lezeressen zich onwaardig gaan voelen? Want dat is het laatste waaraan een vrouw behoefte heeft. En toch is er iets wezenlijks dat God aan iedere vrouw heeft gegeven. Wij delen allen een diepe waarheid, op de bodem van ons hart. Dat is dan ook het aanknopingspunt van deze zoektocht naar het vrouwelijke: *het hart*. Wat is de essentie van het hart van een vrouw? Wat zijn haar diepste verlangens? Wat wilden we het liefst toen we nog klein waren? En nu we volwassen zijn? Hoe kunnen de wonden en littekens van tragische gebeurtenissen in ons leven genezen?

Onderweg, van onze jeugddromen naar vandaag, zijn we iets waardevols kwijtgeraakt: ons hart, ons kostbare vrouwenhart. God heeft je vrouwelijkheid gegeven – krachtig en tegelijk gevoelig, vurig en aanlokkelijk. Ongetwijfeld onbegrepen. Ongetwijfeld ook aangevallen. Maar ergens zit het verscholen: jouw oorspronkelijke hart. Het is de moeite waard het te heroveren. Je *bent* fascinerend.

Vandaar dat we je uitnodigen om met ons een reis te maken.

We willen op ontdekkingsreis gaan, om genezing te vinden. Want jouw hart is de oorlogsbuit van Gods koninkrijk, en Jezus is gekomen om jou – helemaal voor Zichzelf – terug te winnen. Het is ons gebed dat God door dit boek zal werken in jouw situatie, in je hart, om je genezing, herstel, vreugde en leven te geven. Als Hij dat doet, is het dan geen geweldige reden om een feestje te vieren?! Met een schitterend porseleinen theeservies. Of met papieren bordjes. Maakt niet uit. Op een dag zullen we met z'n allen feestvieren. Laat dit boek, in de hoop daarop, jou tot het hart van God mogen brengen – en tot je eigen hart.

Stasi en John

1

Het hart van een vrouw

Het is soms zwaar om een vrouw te zijn.
– Tammy Wynette

Hij zag hoe Fatima's ogen zich met tranen vulden.
'Huil je?'
'Ik ben een vrouw van de woestijn,' zei ze, terwijl ze haar gezicht afwendde. 'Maar bovenal: ik ben een vrouw.'
– Paulo Coelho

Je behoort tussen veldbloemen
Je behoort in een schip op volle zee
Je behoort aan de arm van je geliefde
Daar waar je je vrij kunt voelen.
– Tom Petty

'Kom, we doen het!' Het schemerde. De lucht was fris en rook kruidig naar dennen; de snelstromende rivier lonkte. We kampeerden in het Grand Teton National Park; vandaar dat we onze kano bij ons hadden op het dak van de auto. 'Zullen we er even in gaan?' John keek me aan alsof ik mijn verstand had verloren. Over nog geen twintig minuten zou de avond vallen en ons, de rivier en de bossen in het donker hullen. Alles zou inktzwart zijn. We zouden helemaal alleen zijn op de rivier, met slechts een globaal idee waar we heen zouden varen (stroomafwaarts natuurlijk), van de plek waar we op de oever zouden

fascinerendevrouw 2016.indd 13 04-10-16 15:39

stappen (niet te ver van de weg) en van een lange wandeling terug naar de auto. Wie wist welke gevaren er op de loer lagen? Hij keek me nog eens aan, wierp een blik op onze zoontjes en zei toen: 'Oké!' We kwamen direct in actie.

De avond was schitterend. Door de sierlijke buigingen van de rivier vervloeiden de kleuren van het water van kobaltblauw naar zilver en zwart. Er was geen mens te bekennen. We hadden de Oxbow Bend helemaal voor onszelf alleen. Binnen de kortste keren lag de kano in het water, en daar gingen we: onze reddingsvesten veilig vastgegespt, peddels in de aanslag en de jongens geïnstalleerd. Tijdens deze tocht wilden we samen zo intens mogelijk genieten van zoveel mogelijk schoonheid.

Een oude houten brug hing laag over de rivier; met haar halfvergane resten zag ze eruit alsof ze bij de eerstvolgende sterke windvlaag zou instorten. We moesten bijna plat in de boot liggen om eronderdoor te kunnen. Voorzichtig loodsten we de kano door de vaargeulen van de rivier de Snake – John achterin, ik voorin en in het midden zaten onze drie jongens vol verwondering te genieten. Toen de sterren één voor één tevoorschijn kwamen, voelden we ons als de kinderen die de schepping van Narnia meemaakten – de hemel zo helder, de sterren zo dichtbij. We hielden onze adem in toen er één heel langzaam langs de hemel schoof en daarna verdween.

Een bever sloeg op de rivier; het geluid knalde als een geweerschot over het water, waardoor twee eenden geschrokken opvlogen. Het enige wat wij konden zien tegen de donkere achtergrond van het water en de lucht, waren de witte strepen op het water die door hun vlucht werd veroorzaakt, als het kielzog van twee waterskiërs naast elkaar. Het nachtelijk geroep van uilen begon hoog in de bossen te klinken, even later gevolgd door het geluid van prairiekraanvogels op de oevers. Geluiden die vertrouwd en exotisch tegelijk klonken. We maakten elkaar fluisterend opmerkzaam op elk nieuw mirakel, terwijl onze peddels vrijwel geluidloos door het water sneden.

fascinerendevrouw 2016.indd 14 04-10-16 15:39

Het werd nacht, tijd om te stoppen. We waren van plan om aan wal te gaan in een inham dicht bij de weg, zodat we niet te lang naar onze auto hoefden te lopen. We durfden het niet aan om terug te varen naar de plaats waar we in de boot waren gestapt... daarvoor zouden we tegen de stroom op moeten peddelen, vrijwel zonder te zien waar we heen gingen.

Terwijl we ons naar de kant lieten drijven, rees er een elandstier op uit het hoge gras, precies op de plaats waar wij aan wal wilden gaan. Hij was zo donker als de nacht; we konden hem alleen maar zien omdat zijn silhouet afstak tegen de hemel en de bergkammen in de verte. Hij was enorm. Hij was schitterend. Hij was een sta-in-de-weg. Hij blokkeerde onze enige uitweg. Het schijnt dat er meer mensen in onze nationale parken worden gedood door elanden dan door welk ander dier ook. Met zijn bijna negenhonderd kilo, sterke spieren, gevaarlijke gewei, hoge snelheid en volslagen onvoorspelbare karakter is de eland echt een gevaarlijk dier. In ongeveer twee seconden zou hij het water kunnen bereiken en onze kano omvergooien. We konden er met geen mogelijkheid langs.

De stemming sloeg om. John en ik waren nu bezorgd. Het enige alternatief voor deze onbereikbare landingsplaats was: stroomopwaarts peddelen in de inmiddels complete duisternis. Rustig, zonder iets te zeggen, keerden we de boot en begonnen aan de terugtocht, zoekend naar vaargeulen zodat we uit de hoofdstroom konden blijven. Het was niet de bedoeling geweest dat het avontuur deze wending zou krijgen, maar nu kwam het erop aan. John moest zo goed mogelijk sturen, ik moest roeien met krachtige slagen. Als een van ons een fout maakte, zou de sterke stroming de boot dwars duwen en zouden we water maken. De jongens zouden overboord slaan en met de donkere stroom worden weggevoerd.

Het was fantastisch.

Het lukte ons. Het lukte hem. Het lukte mij. Samen namen we de uitdaging aan. Omdat het alles van me vergde, omdat

fascinerendevrouw 2016.indd 15 04-10-16 15:39

ik het samen met mijn gezin deed en voor mijn gezin, omdat ik omringd werd door een wilde, glinsterende schoonheid en eerlijk gezegd ook omdat het een beetje *gevaarlijk* was, werd deze ervaring… bovenaards. Ik was Stasi niet meer. Ik was Sacagawea, een Indiaanse prinses van het wilde westen, een heldhaftige en sterke vrouw.

De reis van een vrouw

Het ogenblik kwam
dat het pijnlijker werd
om in de knop opgesloten te blijven
dan het risico te nemen en tot bloei te komen.
Anais Nin

Ik probeer me te herinneren op welk moment ik voor het eerst ten diepste besefte dat ik geen meisje meer was, maar een vrouw was geworden. Toen ik van de middelbare school ging of toen ik afstudeerde? Merkte ik het, toen ik trouwde? Toen ik moeder werd? Ook al ben ik vijfenveertig, nu ik dit opschrijf, diep in mijn hart voel ik me af en toe nog zo heel jong. Als ik terugdenk aan de tijd dat ik vrouw begon te worden, begrijp ik waarom mijn reis vaak zo doelloos en onzeker leek.

Toen ik voor het eerst ongesteld werd, zongen mijn familieleden me tijdens het avondeten tot mijn grote schaamte toe: 'Ze is nu geen meisje meer, maar een vrouw'. Leuk, maar niet heus. Ik voelde me helemaal niet anders. Het enige wat ik voelde, was vernedering, omdat iedereen het wist. Tijdens de maaltijd heb ik vooral gefascineerd naar mijn bord zitten staren.

Op de dag dat ik voor het eerst een beha droeg, zo'n tienerbehaatje van stretchkatoen, trok een van mijn zussen me de gang op, waar mijn vader tot mijn afgrijzen klaarstond om een foto van me te maken. Later zou ik erom kunnen lachen, zeiden ze. (Dat was niet zo.) Zoals zoveel vrouwen, moest ik in mijn pu-

fascinerendevrouw 2016.indd 16 04-10-16 15:39

berteit zelf mijn weg maar zien te vinden, terwijl mijn lichaam veranderde en volwassen werd, en ook mijn hart zich ontwikkelde naar volwassenheid. Niemand gaf me raad op mijn weg naar het volwassen vrouw-zijn. Ik kreeg overigens wel het advies om minder te eten. Mijn vader nam me eens terzijde en zei dat er nooit een jongen van me zou houden als ik dik was.

Tijdens mijn studiejaren sloot ik me aan bij de feministische beweging, zoals veel vrouwen in de jaren zeventig, op zoek naar mijzelf. Ik werd zelfs bestuurslid van het Vrouwen Informatiecentrum van een vooruitstrevende staatsuniversiteit in Californië. Maar hoezeer ik mijzelf ook liet gelden als sterke en onafhankelijke vrouw ('mag ik even?'), mijn *hart*, mijn vrouwenhart, bleef leeg. Als je jong bent en met vragen rondloopt, heb je er niets aan als mensen tegen je zeggen dat 'alles mogelijk is'. Dat is te veelomvattend. Zo'n antwoord geeft geen sturing. Het helpt ook niet, als je wat ouder bent, dat mensen zeggen: 'Wat een man kan, dat kun jij ook.' Ik wilde geen man zijn. Maar wat betekende het dan om *vrouw* te zijn?

Wat de liefde betreft, daarin heb ik struikelend mijn weg gevonden, met alleen films en muziek als reisgidsen. Zoals zoveel vrouwen die ik ken, heb ik mij in mijn eentje door de puinhopen van een reeks gebroken harten geworsteld. Tijdens mijn laatste jaar op de universiteit werd ik echt verliefd, en deze jongen hield ook echt van mij. Na tweeëneenhalf jaar verkering verloofden John en ik ons. In de tijd dat we ons voorbereidden op ons huwelijk, heb ik slechts één van de zeldzame adviezen van mijn moeder mogen ontvangen: haar huwelijksadvies. Dat bestond uit twee onderdelen. Ten eerste: de liefde verdwijnt als sneeuw voor de zon als er geen karbonade op tafel komt. Ten tweede: zorg altijd voor een schone keukenvloer, dan ziet het hele huis er beter uit. Ik begreep waar ze heen wilde. In mijn nieuwe rol als 'echtgenote' hoorde ik voornamelijk in de keuken thuis, waar ik karbonades moest bakken en daarna de boel moest opruimen.

fascinerendevrouw 2016.indd 17 04-10-16 15:39

Op een of andere manier geloofde ik dat, als ik 'ja' zei in de kerk, ik als bij toverslag zou veranderen in een modelhuisvrouw. Ik zag mezelf al vers brood bakken; ik zou er schitterend uitzien, met een blos van inspanning terwijl ik dampende broden uit de oven haalde. Dat ik in mijn hele leven hooguit vijf keer had gekookt, maakte niet uit. Ik begon met vastberadenheid en ijver de avondmaaltijden en zelfs het ontbijt klaar te maken. Na dit twee weken te hebben volgehouden, plofte ik vertwijfeld op de bank en zei tegen John dat ik geen idee had wat ik die avond op tafel zou moeten zetten en dat hij maar iets moest regelen. En de keukenvloer was ook nog vuil. Ik had gefaald.

Mijn verhaal is zoals dat van veel vrouwen. We krijgen van alle kanten te horen wat er van ons wordt verwacht, maar we ontvangen weinig hulp om te begrijpen wat het inhoudt een volwassen vrouw te worden. Onlangs schreef een jonge vrouw ons:

> Ik weet nog dat ik een jaar of vijftien was en aan een paar oudere vrouwen in mijn omgeving vroeg hoe dat moest: een gelovige vrouw worden – zelfverzekerd, uitdagend en mooi – zonder een haaibaai of een zeurkous te worden of naar allerlei mannen te lonken. Hoe word ik een sterke vrouw, zonder mijn gevoeligheid te verliezen? En hoe kan ik kwetsbaar blijven, zonder in mijn verdriet te verdrinken?

Het lijkt alsof er steeds meer boeken verschijnen over de levensreis van *de man* – overgangsriten, inwijdingsrituelen en zo – waar mannen ook nog iets aan hebben. Helaas wordt er bitter weinig wijsheid geboden over de weg naar het volwassen vrouw-zijn. Ja, we weten wel welke *verwachtingspatronen* ons worden opgelegd door onze familieleden, onze kerken, onze maatschappij. Er zijn bibliotheken volgeschreven over wat een goede vrouw *zou moeten doen.* Maar dat is niet hetzelfde als

weten wat de reis naar het volwassen vrouw-zijn inhoudt, of zelfs maar wat het doel van de zoektocht zou moeten zijn.

De kerk is op dit gebied niet erg behulpzaam geweest. Nee, dat is niet eerlijk. Het is nog erger. De kerk is een deel van het probleem. De boodschap voor vrouwen was vooral: jij bent hier om te dienen. Zo heeft God je geschapen: als hulp. In de kinderkamer, in de keuken, in allerlei commissies, in je huis, in je gemeente. Wees eerlijk: maak je eens een voorstelling van het soort vrouw dat in de kerk als toonbeeld van vrouwelijkheid geldt. Is ze niet lief en behulpzaam en keurig verzorgd? Is ze niet steeds maar bezig, gedisciplineerd en beheerst en altijd... moe?

Denk eens aan de vrouwen bij jou in de kerk. Proberen ze niet te voldoen aan een bepaald ideaalbeeld? Wat 'vertellen' deze vrouwen jou over het vrouw-zijn? Wat zeggen ze door hun manier van leven? Zoals we al zeiden, je kunt niet anders dan de conclusie trekken dat een gelovige vrouw vooral *moe* is. En zich schuldig voelt. We staan allemaal in de schaduw van die beruchte supervrouw uit Spreuken 31. Haar leven is zo gevuld, dat ik me afvraag of ze nog tijd overhoudt voor haar vriendinnen, een wandeling of een goed boek. 's Nachts gaat haar lamp niet uit. En wanneer heeft ze tijd voor seks? Op een of andere manier rechtvaardigt zij het schuldgevoel waaronder veel vrouwen gebukt gaan: het gevoel dat we nooit aan alle eisen voldoen. Is dat godsvrucht: het gevoel dat je als vrouw niet aan de eisen voldoet?

Ongezien, ongezocht en onzeker

Ik weet dat ik niet de enige ben die met het zeurende gevoel rondloopt dat ze nooit aan alle eisen zal kunnen voldoen en dat ze nooit goed genoeg zal zijn *als vrouw*. Iedere vrouw die ik ooit heb ontmoet, voelt hetzelfde – iets wat dieper gaat dan alleen maar tekortschieten in wat ze doet. Het is een diepgeworteld

gevoel dat ze tekortschiet in wie ze is. *Ik ben niet genoeg* en tegelijkertijd: *Ik ben te veel.* Niet mooi genoeg, niet slank genoeg, niet elegant genoeg, niet toegewijd genoeg. Maar wel te emotioneel, te afhankelijk, te gevoelig, te sterk, te scherp, te rommelig. Het gevolg: schaamte, de constante metgezel van alle vrouwen. Zij volgt ons overal, zit ons achter de vodden en wordt gevoed door onze angst om alleen en eenzaam over te blijven.

Ons leven zou immers niet zo lastig zijn, als we betere vrouwen waren – wat dat ook betekent. Toch? We zouden niet zoveel strijd hebben, er zou minder verdriet in ons hart zijn. Waarom is het toch zo moeilijk om goede vriendschappen aan te gaan en te onderhouden? Waarom lijken onze dagen vaak zo zinloos, gevuld met verplichtingen en eisen, zonder romantiek en avontuur? We voelen ons vaak *ongezien*, zelfs door degenen die dicht bij ons staan. We voelen ons *ongezocht* – niemand schijnt de moed of het verlangen te hebben achter ons aan te gaan, verder te kijken dan onze slonzige buitenkant, op zoek naar de vrouw diep in ons binnenste. En we voelen ons *onzeker* – want wat betekent het eigenlijk: vrouw zijn? We zijn onzeker over onze vrouwelijkheid, onzeker of we wel echt vrouwelijk zijn of dat ooit zullen worden.

In het diepe besef dat we tekortschieten, minachten we onszelf omdat we meer willen. Ja, we verlangen naar intimiteit en naar avontuur. We zouden graag de schone jonkvrouw zijn in een boeiend verhaal. Maar de verlangens die diep in ons hart verborgen zijn, beschouwen we als een luxe, slechts weggelegd voor de vrouwen die de boel op orde hebben. Voor alle anderen is de boodschap – of die nu uit een veeleisende cultuur of een veeleisende kerk komt: *Beter je best doen*.

Het hart van een vrouw

Door al de berispingen hebben we iets heel belangrijks uit het oog verloren: het hart van een vrouw.

En dat is niet wijs – dat maakt de Bijbel ons wel duidelijk; het hart is van wezenlijk belang. 'Van alles waarover je waakt, waak vooral over je hart, het is de bron van je leven' (Spreuken 4:23). Vooral over je hart. Waarom? Omdat God weet dat ons hart de kern van ons wezen is. Het is de bron van al onze creativiteit, moed en overtuigingen. Het is de oorsprong van ons geloof, onze hoop en uiteraard van onze liefde. Deze 'bron van leven' is de essentie van ons bestaan, de kern van wie we zijn. Het belangrijkste aan jou als vrouw is je hart.

Bekijk het eens zo: God heeft jou geschapen *als vrouw.* 'God schiep de mens als zijn evenbeeld (...) mannelijk en vrouwelijk schiep hij de mensen' (Genesis 1:27). Wat het ook inhoudt om Gods beeltenis te dragen, je doet dat *als vrouw.* Vrouwelijk. Op die manier weerspiegel je Gods beeld. Jouw vrouwenhart heeft de grootst mogelijke waardigheid meegekregen: het is een afspiegeling van Gods hart. Je bent vrouw in het diepst van je ziel, in de kern van je wezen. Vandaar dat de zoektocht – naar wat God bedoelde, toen Hij de vrouw schiep naar zijn beeld; toen Hij *jou* schiep als vrouw die Hem toebehoort – bij je hart begint.

Je kunt dit ook anders zeggen: de zoektocht begint met *verlangen*.

Bedenk eens welke spelletjes kleine meisjes spelen en probeer je te herinneren waarvan jij als kind droomde. Kijk eens naar de films die bij vrouwen favoriet zijn, luister naar je eigen hart en naar de vrouwen in je omgeving. Wat willen vrouwen? Waarvan dromen ze? Let ook eens op vrouwen in de Bijbel, zoals Tamar, Ruth en Rachab. Niet bepaald 'kerkse' vrouwen, maar wel vrouwen over wie de Bijbel met waardering spreekt. Ik denk dat je zult ontdekken dat vrijwel iedere vrouw diep in haar hart verlangt naar drie dingen: dat een man probeert haar hart te winnen, dat ze een onvervangbare rol mag spelen in een groot avontuur en dat ze haar schoonheid mag ontsluieren. Daardoor komt een vrouw tot leven.

fascinerendevrouw 2016.indd 21 04-10-16 15:39

Een man die probeert haar hart te veroveren

Ik zal je vinden.
Hoe lang ik ook moet zoeken en hoe ver ik ook moet gaan –
ik zal je vinden.
– Nathaniël tegen Cora in *De laatste der Mohikanen*

Als kind speelde ik heel graag dat we ontvoerd en weer bevrijd werden. Ik ken veel meisjes die dat spelletje speelden of dat graag gespeeld zouden hebben. Een mooie prinses zijn, gekidnapt worden door slechte mannen en vervolgens bevrijd worden door een prins die voor je wilde vechten: van iets dergelijks droomden we. Net als Doornroosje, Assepoester, Marian van Robin Hood of Cora in *De laatste der Mohikanen,* wilde ik ook een heldin zijn, met een held die mij zou komen halen. Ik schaam mij er een beetje voor om dit te vertellen, maar het leek me nu eenmaal geweldig dat er iemand van me hield en voor me wilde knokken. Dat gevoel is diepgeworteld in elk meisje – en in elke vrouw. Toch schamen de meesten van ons zich daarvoor. We relativeren dat verlangen, doen alsof het minder sterk is dan het in werkelijkheid is. We zijn immers eenentwintigste-eeuwse vrouwen – sterk, onafhankelijk, we kunnen onszelf prima redden. Oké… maar wie kopen al die romannetjes dan?

Van welke films en verhalen hield je vroeger, en waarvan houd je nu? Kun je één kinderfilm voor meisjes noemen waarin geen knappe prins voorkomt die zijn geliefde komt redden? *Doornroosje, Sneeuwwitje, De kleine zeemeermin* – een meisje wil romantiek, ze wil gezien en bewonderd worden, ze wil dat iemand haar zoekt en voor haar vecht. Vandaar dat het beest Belles hart moet veroveren in *Belle en het beest*. Vandaar dat we allemaal een zucht van verlangen slaken, als de kapitein – in het maanlicht, met een lied en ten slotte een kus – Maria eindelijk zijn liefde verklaart in de prieelscène van *The Sound of Music*.

Doet het je niets, als Edward aan het einde van *Sense and Sensibility* zijn liefde *eindelijk* betuigt aan Elinor? 'Dus… je bent niet… niet getrouwd,' vraagt ze bijna ademloos. En dan antwoordt hij: 'Nee, mijn hart behoort jou toe… voor altijd.' En als Friedrich aan het slot van *Little Women* terugkeert naar Jo? En die scène in *Titanic*, op de boeg van het schip in de zonsondergang? En niet te vergeten *Braveheart*, hoe William Wallace probeert Murron te veroveren met bloemen, briefjes en rijtochtjes? Ze laat zich door zijn liefde vangen en galoppeert samen met hem de regen in, op een ongezadeld paard. (Geef nou maar toe. Zou jij niet te paard over de Schotse Hooglanden willen rijden, samen met een man als Mel Gibson?)

Toen John en ik voor het eerst met elkaar uitgingen, had ik net een relatie van drie jaar achter de rug – waaruit ik gekrenkt en afhoudend tevoorschijn was gekomen, bang om gekwetst te worden. John en ik waren al jarenlang bevriend, maar er leek maar nooit een vonk over te springen. Ik begon hem soms aardig te vinden, maar hij wilde gewoon 'goede vrienden blijven'. Soms begon hij meer voor mij te voelen, maar ik niet voor hem. Je kent dat wel. Tot die ene herfst. Hij was net christen geworden; ik was wanhopig op zoek naar de ware. En toen kwamen onze geestelijke wegen en de diepste verlangens van onze harten samen.

John schreef me brieven, veel brieven. Elke brief stond bol van zijn liefde voor God en zijn hartstocht voor mij, zijn verlangen naar mij. Hij besteedde uren aan het snijden van een hardhouten hartje dat hij aan een sierlijke ketting bevestigde, als verrassing voor mij. (Het is nog altijd een van mijn dierbare bezittingen.) In die tijd had ik een baantje als serveerster. Soms, als mijn werk erop zat en ik bij mijn auto kwam, stak er een gedicht onder de ruitenwisser. Poëzie, geschreven voor mij, over mij! Hij hield van me. Hij zag me, kende me, maakte me het hof. En ik vond het heerlijk.

Als we heel jong zijn, willen we graag iemands lieveling zijn

fascinerendevrouw 2016.indd 23 04-10-16 15:39

– het liefst van Papa. Als we volwassen worden, verdiept die wens zich in een verlangen om veroverd te worden, begeerd en gewild te zijn als vrouw. 'Waarom geneer ik me ervoor dat ik daar heel erg naar verlang?' vroeg een vriendin, een jonge vrouw nog. We hadden het over haar leven als single, over haar werk dat ze met plezier deed, maar ze zou toch veel liever getrouwd zijn. 'Ik wil niet dat mijn hele leven door dat verlangen bepaald wordt, maar inderdaad: ik hunker ernaar.' Dat is niet zo gek. Daar ben je tenslotte vrouw voor.

Nu is dat niet het enige verlangen van een vrouw – dat iemand haar het hof maakt. John en ik willen ook zeker niet beweren dat een vrouw de zin van haar bestaan moet ontlenen aan het feit dat er een man is die haar wil veroveren. . . maar ben je het er niet mee eens dat je dit graag *zou willen*? Begeerd worden, achterna gelopen worden door iemand die van je houdt, de nummer één van iemand zijn? Veel verslavingen bij vrouwen steken de kop op wanneer zij zich niet (meer) geliefd of gewenst voelen. Ergens in de kern, misschien heel diep verstopt of weggeborgen in haar hart, wil iedere vrouw gezien, begeerd en veroverd worden. We willen dat iemand ons het hof maakt.

Een onvervangbare rol in een groot avontuur

Toen ik klein was, was ik dol op films over de Tweede Wereldoorlog. Ik fantaseerde dat ik er een rol in speelde. Ik droomde dat ik volwassen was, mijn lange haar vlocht en onder mijn helm wegstopte. Ik probeerde mijn vrouw-zijn te verbergen, zodat ik aan het gevecht kon deelnemen. Ik had het gevoel dat de mannen in dit soort films een rol vervulden in iets heldhaftigs, iets waardigs. Daar wilde ik ook bij horen. In het diepst van mijn ziel verlangde ik ernaar om deel uit te maken van iets wat groot en goed was, iets wat mij volkomen in beslag zou nemen – een gevaarlijke missie, waard om voor te sterven.

Er schuilt iets vurigs in het hart van een vrouw. Beledig haar

kinderen, haar man of haar beste vriendin, en je brandt je eraan. Een vrouw is ook een strijder. Maar ze is dat op haar unieke vrouwelijke manier. Ooit, voordat de zorgen van het leven proberen het uit te blussen, willen de meeste jonge vrouwen deel uitmaken van iets groots, iets belangrijks. Voordat twijfels en beschuldigingen hun tol vergen, hebben de meeste meisjes het gevoel dat ze een belangrijke rol moeten vervullen. Ze willen niets liever dan geloven dat ze iets bezitten wat nodig is, waaraan wanhopig behoefte is.

Een mooi voorbeeld is Sarah uit het boek *Lieve, lange Sarah*. Een weduwnaar en zijn jonge kinderen hebben haar nodig. Pas als zij in hun leven komt, gaat het weer echt goed met hen. Haar moed en creativiteit blijken onmisbaar te zijn. En zijn we niet onder de indruk van de verpleegsters in de film *Pearl Harbor*, die te midden van een afgrijselijk bombardement het leven van vele honderden mensen redden door hun moed en kracht? En de vrouwen in *In de ban van de ring*, zijn die niet heldhaftig en mooi? Vrouwen als Arwen, Galadriel en Éowyn spelen een grote rol in de geschiedenis van Midden-Aarde. En wat denk je van vrouwen in de Bijbel, zoals Ester, Maria en Ruth? Zij spelen allen een onvervangbare rol in het Grote Verhaal. Geen 'ongevaarlijke' en 'aardige' vrouwen, geen vrouwen die alleen maar 'lief' en 'zoet' zijn. Nee, ze zijn bezield en krachtig en daarom mooi, als strijders.

Waarom koester ik de herinnering aan onze kanotocht door de nachtelijke schoonheid van het Teton National Park? Omdat ik nodig was. *Ik* was nodig. Ze hadden me niet slechts een beetje nodig. Ik was onvervangbaar. Er zat niemand in die kano die hetzelfde kon als ik.

Vrouwen houden van allerlei avonturen. Of het nu het avontuur van paardrijden is (heel veel meisjes doorlopen een paardenfase) of wildwatervaren, verre reizen maken, op het toneel staan, kinderen krijgen, een eigen bedrijf starten of steeds dieper doordringen in het hart van God, we zijn allen gescha-

fascinerendevrouw 2016.indd 25 04-10-16 15:39

Studievragen

fascinerendevrouw 2016.indd 263 04-10-16 15:39

Inleiding bij de vragen

Ik heb altijd een boek willen lezen of een film willen zien waarin de heldin een gewone vrouw was, met een doorsnee uiterlijk en een heel normaal leven. Iemand die in haar vrije tijd *geen* concertpianiste, hersenchirurg, ondergoedmodel of superheldin was. Ik wil lezen over vrouwen zoals ik. Een vrouw zoals *jij*. En ik wil van haar leren.

Als je ervoor kiest deze vragen door te werken – alleen, of , nog liever, met een groepje vrouwen – dan krijg je die mogelijkheid! Je zult leren van vrouwen die veel op je lijken en die minder op je lijken. Als je dit met een groepje doet, spreek dan met elkaar af dat jullie een veilige en vertrouwelijke omgeving zullen vormen, een plaats waar elke vrouw zich haast om te luisteren en traag is met advies geven. (Wanneer we advies krijgen, voelt het vaak alsof iemand ons probeert te *repareren*... terwijl we er alleen maar naar verlangen dat iemand ons begrijpt.) Maar of je deze vragen nu met een groep doorwerkt of alleen, *neem de tijd!* Schrijf veel op bij de vragen. Het gaat immers om jou.

Als vrouwen hebben we veel gemeen. Veel meer dan de meesten van ons zich realiseren. Het is waar. Wij moeten leven met die mysterieuze hormonen. (Vaak, als we net denken ze te snappen, veranderen ze weer.) De meesten van ons houden van winkelen en we houden *allemaal* van een koopje. We vinden ons haar niet echt geweldig en we kijken absoluut niet

fascinerendevrouw 2016.indd 265 04-10-16 15:39

uit naar onze jaarlijkse afspraak. (Je weet wel welke ik bedoel.) We houden van mooie verhalen en van bepaalde geuren. En we vinden het gezellig om samen naar het toilet te gaan.

Maar wij zijn meer dan dat… ons vrouw-zijn gaat dieper. Er zijn tijden dat we 's nachts wakker liggen van verdriet, eenzaamheid, met een intens verlangen dat we vaak niet begrijpen. We staan stil bij een stoplicht en tijdens het wachten, komt dat diepe verlangen weer naar boven – hoezeer we ook ons best doen het te temperen. We zijn vrouw. We denken dat niemand ons echt begrijpt. We zijn geneigd te denken dat er iets goed mis is met ons. We denken dat als we op één of andere manier beter waren, het leven dan minder moeilijk zou zijn, minder pijnlijk, eenzaam of wat dan ook.

Maar wat nu als dat verlangen een geschenk is?

Wat als God ons roept met deze hartenkreet, die ons aanzet om ons uit te strekken naar die 'meerwaarde' waarnaar we allemaal verlangen? Wat als de hoogste waarheid over ons is dat we geweldig *zijn* en de heldin van het verhaal mógen spelen?

Laten we het riskeren om die 'wat als'-vragen te bekijken. Ga met mij mee naar een plaats van verwondering en mogelijkheden, schoonheid en hoop… naar het hart van een vrouw.

Het boek bestaat uit twaalf hoofdstukken; de vragen zijn opgedeeld in tien hoofdstukken. Ik raad je aan om het boek eerst in zijn geheel te lezen voordat je aan de vragen begint. Ga vervolgens elke week aan de slag met een hoofdstuk van deze vragen, nadat je het bijbehorende hoofdstuk in het boek nogmaals hebt gelezen.

Als je de vragen met een groep doorwerkt, lees dan het bijpassende hoofdstuk voordat jullie bij elkaar komen. De vragen zijn een aanzet tot goede gesprekken… gesprekken van *hart tot hart*.

1

Het hart van een vrouw

(*De Fascinerende vrouw* – Hoofdstuk 1)

Deze studie waar we samen aan beginnen, is eigenlijk een *ontdekkingsreis*. Een reis eigenlijk. Een reis waarbij jij mag ontdekken wie God in gedachten had toen Hij *jou* bedacht. Wat betekent het om vrouw te zijn? Wat is mijn roeping in het leven? Waar hecht God waarde aan? Wat verlangt Hij van mij? Waar verlang *ik* naar? En is dat *goed?*

We zijn geen kopietjes van elkaar. Helemaal niet. God houdt van diversiteit en Hij heeft ons allemaal uniek geschapen. Maar het is goed om te weten dat we niet alleen zijn op deze onze levensreis. We hebben veel meer *wel* met elkaar gemeen dan niet – simpelweg omdat we vrouw zijn. We hebben meer overeenkomsten dan de meesten van ons zich realiseren.

We hebben bijvoorbeeld een vrouwelijk hart. Daar moeten we beginnen, want zoals de Bijbel ons zegt, is de hart de bron van alles.

Zoek Spreuken 4:23 op en schrijf de tekst hieronder op.

fascinerendevrouw 2016.indd 267 04-10-16 15:39

Bekijk het eens zo: God heeft jou geschapen *als vrouw*. 'God schiep de mens als zijn evenbeeld (...) mannelijk en vrouwelijk schiep hij de mensen' (Genesis 1:27). Wat het ook inhoudt om Gods beeltenis te dragen, jij doet dat *als vrouw*. Vrouwelijk. Op die manier weerspiegel je Gods beeld. Niet in je lichaam. De Drie-eenheid heeft geen lichaam. Nee, je weerspiegelt Gods beeld in je hart.

Is dit een nieuwe gedachte voor jou?

Jouw vrouwenhart heeft de grootst mogelijke waardigheid meegekregen: het is een afspiegeling van Gods hart. Je bent vrouw tot in het diepst van je ziel, in de kern van je wezen. Vandaar dat de zoektocht – naar wat God bedoelde toen Hij de vrouw naar zijn beeld schiep; toen Hij *jou* schiep als vrouw die Hem toebehoort – bij je hart begint. Je kunt dit ook anders zeggen: de zoektocht begint met *verlangen*.

Wat zijn jouw favoriete verhalen of films? Welk personage zou jij daarin willen zijn?

De verhalen die we mooi vinden, laten veel zien van de geheime verlangens diep in ons hart. Als je goed oplet en met de vrouwen in je leven praat, zul je ontdekken dat onze verlangens rond dezelfde thema's spelen. Ze komen voor iedereen anders tot uiting, en we hebben ook nog andere verlangens, maar diep in haar hart wil elke vrouw dat een man probeert *haar hart te*

winnen, dat ze een *onvervangbare rol* mag spelen in een groot avontuur en dat ze haar *schoonheid mag ontsluieren*.

Het is goed dat we hiernaar verlangen, want in deze verlangens weerspiegelen wij Gods beeld.

Een man die probeert haar hart te winnen

Beschrijf het verlangen om veroverd te worden in je eigen woorden.

Weet je nog welke spelletjes je als meisje speelde? Welke vond je het leukst?

Herken je het verlangen om voor iemand op nummer één *te staan? Hoe zou jij dat graag tot uiting zien komen?*